

Victòria i dolor

El Quartet Gerhard, dimecres a Torroella MARTÍ ARTALEJO.

En l'edició anterior del Festival de Torroella de Montgrí, el Quartet Gerhard va interpretar-hi el Quartet de corda núm. 2 en la major, op. 68, de Dmitri Xostakóvitx, que va compondre'l l'any 1944, poc després que l'exèrcit soviètic derrotés l'alemany en la batalla de Stalingrad. La peça comença de manera eufòrica, com si celebrés la victòria, però s'hi va fent present el dolor davant de la guerra i els seus morts. Va ser com un avançament del projecte que, assumint una proposta de la Quincena Musical Donostiarra i del mateix Festival de Torroella [<http://www.festivaldetorroella.cat/>], aquesta formació (integrada per joves d'una gran maduresa musical: els violinistes Lluís Castán i Judit Bardolet, el viola Miquel Jordà i el violoncel·lista Jesús Miralles) talentosa i audaç va posar públicament en marxa dimecres a l'Auditori Ter: la interpretació dels

15 quartets de corda de Xostakóvitx, amb els quals, considerats una mena d'autobiografia musical escrita des del 1938 fins al 1974, el compositor va lliurar-se a l'experimentació i a l'expressió emocional contràries als criteris estètics de l'estalinisme.

En l'entrega inicial de l'integral d'aquestes peces de Xostakóvitx, que tindrà continuïtat el 17 d'agost vinent a Torroella i en les dues pròximes edicions del festival, el Quartet Gerhard va interpretar en la primera part el tens i exigent Quartet núm. 5 en si bemoll major, op.92 (1953). En la segona, van poder-se sentir emocions semblants a les del Quartet núm. 2. La guerra havia acabat quan, l'any 1946, Xostakóvitx va compondre el tercer dels seus quartets de cambra: tota exaltació per la victòria, o la fi de la mateixa guerra, contrasta amb el dolor davant de la destrucció i la mort. Una peça immensa que els intèrprets van expressar amb tota la seva complexitat.

Amb el públic entusiasmat, va arribar la propina. Podia semblar innecessària, però el Quartet Gerhard [<http://gerhardquartet.com/>] va encertar-la en crear un diàleg amb una adaptació d'un plany que, l'any 1956, John Dowland va compondre originalment per a veu i laüt: Flow my tears. Sempre flueixen les llàgrimes.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 05-08-2022, Pàgina 32

-El Punt Avui. Nacional 05-08-2022, Pàgina 22

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2175937-victoria-i-dolor.html>